

som med Døden ganske nær, som Afskedsord Gang efter Gang besværges sin unge Ven at berede sin Sjæl til at „lide ondt“ i Glæde og Frivillighed.

Indvendes der nu, at de apostoliske Dage er forbi, og med dem alt dette, saa behøver man blot at læse Gordons Breve, Allen Gardiners Optegnelser eller alle disse Beretninger om Kvinder og Mænd, der i Dag, medens jeg skriver dette, give deres Liv hen af Kærlighed til Kristus „i Fare blandt Hedninger, i Fare i Byer, i Fare i Ørkner, i Arbejde og Møje, ofte i Nattevaagen, i Hunger og Tørst, ofte i Fasten, i Kulde og Nøgenhed,“ som Apostelens Ord lyder, og som det sker endnu den Dag i Dag, bogstaveligt og uforandret.

Men indvender man, at alt dette er Undtagelseskaar, saa lyder Kristi Ord anderledes, idet han siger til dem, der vil høre ham til, at de *kan* ikke være hans Disciple uden at tage Korset op og fornægte sig selv daglig og følge ham. Dette er Forklaringen af, hvad en Kristens Liv er. Og vi, som kende Kristne, ved, at det *er* deres Liv, hvor en blødagtig og løgnagtig Bortforklaring ikke har listet sig ind i Sindene og har taget Kraften og Meningen ud af Evangeliet. Det er sandt, at dette Liv er Lykke; hvor det leves helt ud, uden Afslag, det lykkeligste af alt. Lykken er den: ikke mere at være uden Gud og uden Haab i Verden; at kende Gud og kendes af ham; at leve under hans Tilgivelse; i Vished om, at han vil vor Helliggørelse, i Samfund med Herren.

Men de, der mener, dette Liv vælges for Lykkens Skyld, kender hverken Vejen dertil eller de Kaar, der betinger dets Bestaaen. Vejen gaar gennem Synserkendelsens og Angrens Kval; gennem den med ubønhørlig Konsekvens erfarede Opgivelse af al egen Værd, til Forstaaelsen af den totale Hjælpeløshed, der har en Frelser behov, ikke i en enkelt Stund, men i hver Stund. Og paa dette Grundlag leves Kristenlivet, der, selv hvor Glæden og Freden mest afgjort sejrer, er en aldrig hvilende Strid mellem Gudslivet, der voxer sig frem, og det egne Væsen, der skal dø.

Novb. 1895.

Anna Brosbøll.

Sjælen i al Kærlighed er Kærlighed til Sjælen.

Elsabeth Fry.

II.

Min Ven, Frk. Grundtvig, vil jeg sige dette: Jeg vilde nødig nogen Sinde gribe i at tale letsindigt om Sygdommens, Fattigdommens og Underkuelsens haarde Tryk, der hviler tungt over saa mange. Jeg kunde heller ikke gøre det, naar jeg tror og vil bøje mig for Bibelens Ord. Ti der findes vel intet Sted, hvor de paa alle Maader Lidendes Sag atter og atter ømmere drages Omsorg for, og hvor Undertrykkeren og den Ubarmhjertige brændemærkes i mere glødende Ord end netop i Bibelen, ligesaa Profeten, der